

Torsten Hylander

född i Malmö 1944

Dataexpert i 25 år (1968-93), Gerlesborgsskolan 1994-96

Utställningar från 1983 i bl a Malmö, Lund, Trelleborg, Ystad, Göteborg, Stockholm. Senast på Malmö Konsthall 1995, Galleri Nordens Ljus, Stockholm 1995 och Galleri Ahlner, Stockholm 1996.

I 1996 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår:
"Över berget", Blästergravyr 1996.

Ovanstående rader utgör inget konventionellt curriculum vitae för en grafisk konstnär. Men Torsten Hylanders långa väg till Konsten har inte gått i bohemiska kringelkrokar. Tvärtom ganska rakt, till att börja med. Fastän i diametralt motsatt riktning! 125 år var hans väg kantad av ettor och nollor, denna totalt könlösa nedbrytning av vår tillvaro till bråkdelar av megabytes, en hantering som inte tillåter minsta avvikelse, improvisation eller darrning på handen. (Torsten har protesterat mot denna teknikfientliga stenåldersinställning: - När man blivit en bra programmerare kan man visst improvisera! Då behövs fantasi, ja till och med konstnärlighet! - Jag ska inte argumentera, utan inskränker mig till att hävda att man som datakonsument inte får avvika, improvisera etc. För då kan det bli knäs på hårddisken.) Dock kan man misstänka att det fordrades mycket för att Malmö kommuns dataexpert Torsten Hylander skulle tacka för sig och avstå från tryggt lönekuvert och en högst förutsägbar karriär inom den nya så omtalade InformationsTeknologin. Det myckna som fordrades var att lyssna på blodet som ropade. Och att följa ropen - och en inneboende, dittills slumrande lust. Fyrtio år tidigare hade Torstens far Einar fått nog. Han hade då i flera år pliktstroget skött familjens gamla göteborgsföretags malmöfilial, med allt vad det innebar av social och affärsmässig konvenans.

Hans egen håg till skådespeleri och konst hade försetts med tvångströja i form av affärsmannens strikta kostym. Men en vacker dag brast det: han målade firmans kassaskåp knallblått, tog en väska med lite kläder och en stor trave böcker, lämnade firman och familjen, och drog till Stockholm för gott. Där lyckades han slå sig fram, först som skådespelare, och så småningom, efter många fattiga år, som målare. Han utställnings-debuterade först vid 64 års ålder, och före sin död 1989 hann han med tre utställningar, den sista på Prins Eugens Waldemarsudde! Att Torsten, med denna upplevelse av en svikande fader, först vänder ryggen åt allt vad konsnärlig verksamhet heter, är kanske inte förvånande.

Men det var faktiskt också fadern som efter flera år öppnade Torstens ögon, och initierade dennes egen konstärliga verksamhet. Till ett av sina många collage ville Einar ha sonens hjälp att skaffa sådana försättsbladur gamla böcker som bar ägarnas namnteckningar. Med en stor driv av gamla vackra, gulnade, namnprydda boksidor framför sig sa det "klick" hos Torsten. Fader Einar fick sina boksidor, men från den dagen i början av 1980-talet kompletterades Torstens datakörningar på dagtid med collage och måleri på kvällstid. 1994 sökte Torsten till Gerlesborgsskolan - och blev antagen. Han tog ett djupt andetag och hoppade. Han sa upp sig från datajobbet, lämnade Malmö och familj, och for till Västkusten. Där kom han för första gången i kontakt med grafiken. Och då i första hand torrnålsgravyrer som fascinerade honom med svärtans alla möjligheter. Det är ur en stor svit av torrnålsgravyrer, alla ca 10x10 cm, som Torstens bidrag till årets portfölj kommer. När man frågar om bladets titel svarar han: "Jag vill att bilden skall vara öppen för olika tolkningar, men för mig själv är det en varelse som vakar över berget och som jag känner ödmjukhet inför... -...normalt har jag inga titlar på mina bilder, däremot kan det finnas ett arbetsnamn. Jag vill inte styra upplevelsen av mina bilder med utgångspunkt från en titel. En bra titel skall tillföra en extra dimension, inte fungera som en beskrivning av bilden, och tyvärr saknar jag den poetiska begåvningen att sätta bra titlar..." - Nog tycker jag att Torstens arbetsnamn på några av hans bilder är så pass poetiska att de också skulle kunna vara titlar: Drömhatt, Om runt, Kinesisk skatt, Värre kan det inte bli, Arkasdikt bad. För att inte tala om På språng med lampfot. Namn som skulle ha tillfredsställt den bokkloke och ord-glade fader Einar. Och bilder som kan glädja oss alla.